

ban közölt
dték: Ko-
a és Laczi,

A.

ettőknek
zokásos va-
ed, egy kis
t, hogy a
került kék
láltam. —
atod, mert
n mindent
iczád halá-
abban lesz-
elpusztult,
azt a ked-
B. N. Levél
rafus-géped
kutyádat.
bb lesz. —
nt már na-
és bő tanul-
sz és tudós,
készítésében
iban, mely-
tom : egyik
ásiknál. —
művetekkel
a ti szerb-
elte volna
, hogy így.
ni. A többi
Ábris. Csak
k. Hát meg-
lében én is
nger Pista.
ben sem a
oltán. Meg-
nd a ketten
z az jövőre
l látlak kis
s épp annyi
mint egykor
tén hű kis
p oly mele-
ő számban.

GYANUS KISÉRŐ. (Lásd a 271. lapon.)

k részére :

ozón.

F. b.

st.

sten.

Szerkesztő Forgó bácsi.

AZ ÓDON VÁR TITKA.

— Elbeszélés számos képpel. —

(Folytatás.)

KÁLMÁN tulajdonképen nem mondott maga-magának igazat, mikor a kocsin odább hajtató Aladár után tekintve, vállvonogatva mondta:

— Mi közöm hozzá?

Volt hozzá annyiban köze, hogy nagyon sajnálta legjobb barátja elvesztését. Mert jól látta, hogy nagyon eltérnek az utjaik, nem igen lehetnek többé olyan jó barátok, mint eddig esztendőkön át, kicsi koruktól fogva voltak. Persze, még nem is igen régen egészen máskép álltak egymással szemben. Kálmán, kinek atyja előkelő hivatalnok volt, módos, szerencsés fiúnak tarthatta magát a szegény árva Aladárral szemben, aki idegeneknél élt abból, amit gazdag nagybátyja szükösen fizetett érte. A két fiu azonban őszintén megbarátkozott s bár Aladár öregebb volt és egy osztállyal feljebb járt az iskolában, majd mindig együtt voltak egészen addig, amig Aladárt a nagy szerencséje nem érte: a dugazdag öreg Turvály egészen magához fogadta és nem titkolta, hogy gyermektelen, beteg aggastyán levén, alkalmasint fiává és örökösévé is fogadja unokaöccsét.

Fényes sorsba került Aladár. Palotában lakott és nyakig uszott minden jóban. Kivüle még egy idősb női rokon lakott a palotában, Tekla néni, aki a szél-ütött öreg ur teljes bizalmát bírta és a ház-tartást vezette. Eleinte úgy látszott, mintha a néni éppenséggel nem jó szemmel nézné Aladárt, de ez csak rövid ideig tartott; csakhamar a legmelegebb rokoni szeretetet tanusították egymás iránt és Aladár, mivel a zsémbes, indulatos öreg urral nehezen

lehetett boldogulni, mindig Tekla nénihez fordult holmi ügyes-bajos dolgaival, kivált mikor a zseb-pénze elfogyott.

Ez pedig sűrűn esett meg. A bácsi anynyi zseb-pénzt adott ugyan neki minden hónapra, amennyit azelőtt egész éven át sem költhetett szórakozásra; de hát kellett is ám! Nagyon megsaporodtak a pajtásai s még nálánál jóval öregebbek is, már szinte bajszos ifjak, keresték a barátságát. És drága multságokat találtak ki, főképp Ödön, aki leghivebb társa és kísérője volt Aladárnak, minden szavát, tettét magasztalta, és, amint mondta, tűzbe is ment volna érte.

— Hisz' ez természetes is, gondolá a jó szivü Aladár. Rokonok vagyunk, én is örömet megteszek Ödönért mindent.

Még azt is megtette, hogy a bácsi előtt dicsérte; de az öreg ur boszusan rámondott:

— Hagyd el! Nem szeretem azt a fiut! Nem szeretem, punktum.

Azután hangosan nem mondta ugyan, de ugy magában dörmögte:

— Tulságosan alázatos, hízkelő . . . nem szeretem . . . okvetlenül alattomos.

Nem is sokszor ment be Ödön a bácsihoz, bár gyakran megfordult a palotában Tekla néninél, no meg Aladárnál, akinek mindig tudott valami új tervet mondani, hogyan szórakozhatnának legjobban. Ezek a multságok, igaz, mindig nagyon költségesek voltak és ugy elfoglalták Aladárt, hogy a tanulmányról egyik-másik napon teljesen meg is feledkezett; de Tekla néni kisegítette pénzzel, a tanulás dolgában pedig azzal biztatta magát, hogy még messze van az iskolai év vége, addig még helyre hozza a mulasztását.

Régi barátjáról Aladár éppen nem feledkezett meg, inkább mindig hivogatta Kálmánt, aki eleinte kétszer-háromszor engedett is a hívásnak. Csak hogy ennek olyan következése lett, amely semmikép sem volt Kálmánnak inyére. Mivel a munkának, tanulásnak szánt időt elmulatta; az esett meg rajta, ami eddig még soha: nem tanulta meg a leczkését és hanyagul, rosszul elkészített dolgozatokat nyújtott be a tanároknak. Egyik tanár aztán így szólt:

— Kálmán fiam, bizony sajnálom, hogy csalódtam benned. Eddig az osztály egyik legderekkab diákjának tartottalak, de ugy látom, nem igen dicsőségesen fogod végezni az iskolai évet.

Kálmán elpirult, szégyenkezett saját maga előtt. És mert nagyon jól tudta, honnan ered a hiba, erős eltökéléssel segített is rajta. Nem bizony, nem fognak csalódni benne!

Nem vett többször részt az Aladár vig mulatságaiban és rövid idő múlva, saját magának is nagy meglepedésére, épp az a tanár így szólt:

— Jól van, Kálmán fiam. Ugy látom, helyre zökkentél és újra az a kedves tanítványom vagy, akit büszkén emlegethetek.

Aladár is folytatta az életét a maga módja szerint. Az emberek itt-ott a fejüket csóválták, s azt mondogatták:

— Persze, telik a gazdag bácsi zsebéből. De hát még sem jól teszi az öreg ur, hogy effélékre ad pénzt az ilyen gyerekeknek.

Pedig ha az a beteg, zsémbes, de jóságos öreg ur tudott volna ezekről valamit!

Kedvetlenül tért Kálmán azon a napon haza. Flora már messziről kiáltotta eléje:

— No's? Széna-e vagy szalma? Mit mondott az öreg ur? Szabad lesz a várba fölsétálnunk?

— Nem beszéltem vele. Aladár épp kikocsizott. Majd legközelebb valamelyik napon újra ellátogatok hozzá.

De a legközelebbi napokban, az igazat megvallva, nem igen járt rajta az esze. Nem gondolt egyébre, csak arra, hogy a vizsgálatokon becsülettel álljon meg. És mikor a nehéz napok véget értek, meglepedéssel mutatta föl szüleinek a bizonyítványait: csupa kitünő volt. Apja szeretettel símogatta meg.

— Jól van, édes fiam. Most aztán készüljétek, három nap múlva indultok a túrvári kastélyba nyaralni, pihenni. Most csak a mama megy veletek, de később majd én is ellátogatok oda egy-két hétre.

Folyt az uti készülődés, melynél a gyerekek is igyekeztek segíteni; csak hogy, nagy bánatukra, a mama jó-kedvűen mondá:

— Gyerekek, ha sokat lábatlankodtok, el nem készülök. Inkább menjetek sétálni.

Flora és Aranka tehát egyik napon kimentek a séta-térre, melyet Flora fitymálva nézegetett végig.

— No, már nem tapossuk sokáig ezt a szűk kertecskét. Mához egy hétre már ott leszünk a szép vár tövében, kirándulunk az erdőbe. Jaj de jó lesz! Addig majd csak megszerzi Kálmán az engedélyt, hogy az ódon várba is följárhassunk.

Amint játék-közben kissé pihentek, két nőt láttak lassan sétálva közeledni. Flora az egyikben mindjárt rá ismert arra a nőre, akinek a kutyácskájával Bözsike minap ott a kapu alatt játszott. Illedelmes leányka létére köszönni akart, de a két nő annyira el volt merülve valami fontos beszédbe,

hogy észre sem vette a leánykát. S amint elhaladtak, az öregebbik nő épp így szólt:

— A feladat igen nehéz, sőt némileg veszélyes is . . . Nagyon szemesnek és erélyesnek köll lenned.

— Ne aggódjék, kedves néném, felelt a másik. Nem ijedek meg egy-könnyen. Csak közbe ne jöjjön valami!

— Attól nincs mit félni. Az a Túrvár kisértet járó hirben áll, a környékbeli babonás népek közel sem szeret járni hozzá, de meg a vár magas fallal van körül kerítve, csak a madár röpködhet be. És nagyon jó segítség lesz . . .

Kicsoda és miben lesz jó segítség, azt már nem lehetett meghallani, mert a két nő odább sétált.

A két leány össze nézett.

— Hallottad, Aranka? szólt Flora élénken. Turvárról, az ódon várról beszéltek. (Lásd a képet a 261. lapon.)

— Én is olyan formát hallottam; de talán mégis tévedünk.

— Nem, nem! Egészen tisztán hallottam. És valami veszedelmet emlegettek . . . Jaj te, Aranka! Ott talán valami érdekes titkos dolog van!

Othon mindjárt el is beszéltek mindent Kálmánnak, aki azonban nagyot nevetett.

— Floriczám, a te fejedben mindig holmi regényes gondolatok kavarnak, de attól tartok, ki fogsz abrándulni. Nagyon csöndes, felig omladozó ócska vár-kastély az; nem igen akad benne semmi érdekes.

— Persze, ezt csak azért mondom, mert nem teljesítetted a kérésünket, nem kérted meg az öreg Turváryt, hogy szabad bejáratunk legyen a várba.

— Ne vedd rossz néven, hugoescám, biz' én arról megfeledkeztem. De lásd, a vizsgálatok idején kissé fontosabb dolgom volt. No, most majd ellátogatok Aladárhoz, ámbár attól tartok, hogy az öreg ur nem igen nyájasan fog fogadni, ha Aladárral megyek be hozzá.

— Már ugyan miért?

— Rossz hirt hallottam. Egyik osztálybeli társa olyasmit mondott, mint ha Aladár megbukott volna. De talán nem is igaz.

Igaz volt biz' az, nagyon is. Zavart, sápadt képpel, izgatottan járt Aladár föl és alá a szobájában. Röstelte, szégyelte a dolgot és most, mikor már késő volt, nagyon jól belátta azt is, mi juttatá ilyen csufúságra. Hogyan lépjen nagy-bátyja elé, aki annyira mást várt tőle? Küzködött magával: mit tegyen, mit mondjon? Talán legjobb volna, ha őszinte megbánással oda lépne az öreg ur elé és bocsánatot kérve, komoly javulást fogadna. Meg-megindult, meg visszafordult, habozott, félt . . . pedig még nem is tudta, hogy a baj még nagyobb mint amilyenek ő hiszi és látja.

Az imént hallotta, hogy a bácsinál egy öreg jó barátja van látogatóban; de, hogy ez mi járatban van, azt persze nem tudta. Nem sokára azonban megtudta, mert, akarta vagy sem: be köllött mennie a bácsihoz, aki hivatta.

Az öreg ur ijesztően és fenyegető képpel ült nagy karos-székében, melyből segítség nélkül föl sem tudott kelni. Aladárnak megdobbant a szive, mikor látta, mily bösz harag villog az öreg ur szemében. Felénken állt meg az ajtónál.

— Jöjj közelebb! dörgött feléje a bácsi. Egy kis számadásunk van. Azt a kedves

(Folytatása a 262. lapon.)

ugocskám,
De lásd, a
b dolgom
ladárhoz,
g ur nem
Aladárral

osztály-
ha Ala-
m is igaz.
vart, sá-
ár föl és
lte a dol-
nagyon
sufsággra.
annyira
val: mit
b volna,
az öreg
ly javu-
g vissza-
ég nem
b mint

inál egy
le, hogy
n tudta.
mert,
a bácsi-

tő kép-
öl segít-
adárnak
ly bős
elénken

a bácsi.
kedves

— HALLOTTAD, ARANKA? (Lásd a 260. lapon.)

hogy észre sem vette a leánykát. S amint elhaladtak, az öregebbik nő épp így szólt:

— A feladat igen nehéz, sőt némileg veszélyes is . . . Nagyon szemesnek és erélyesnek köll lenned.

— Ne aggódjék, kedves néném, felelt a másik. Nem ijedek meg egy-könnyen. Csak közbe ne jöjjön valami!

— Attól nincs mit félni. Az a Túrvar kísértet járó hírben áll, a környékbeli babonás nép közel sem szeret járni hozzá, de meg a vár magas fallal van körül kerítve, csak a madár röpködhet be. És nagyon jó segítség lesz . . .

Kicsoda és miben lesz jó segítség, azt már nem lehetett meghallani, mert a két nő odább sétált.

A két leány össze nézett.

— Hallottad, Aranka? szólt Flora élénken. Turvárról, az ódon várról beszéltek. (Lásd a képet a 261. lapon.)

— Én is olyan formát hallottam; de talán mégis tévedünk.

— Nem, nem! Egészen tisztán hallottam. És valami veszedelmet emlegettek . . . Jaj te, Aranka! Ott talán valami érdekes titkos dolog van!

Otthon mindjárt el is beszéltek mindent Kálmánnak, aki azonban nagyot nevetett.

— Floriczám, a te fejedben mindig holmi regényes gondolatok kavarnak, de attól tartok, ki fogsz abrándulni. Nagyon csöndes, félig omladozó ócska vár-kastély az; nem igen akad benne semmi érdekes.

— Persze, ezt csak azért mondom, mert nem teljesítetted a kérésünket, nem kérted meg az öreg Turváryt, hogy szabad bejáratunk legyen a várba.

— Ne vedd rossz néven, hugocskám, biz' én arról megfélelkeztem. De lásd, a vizsgálatok idején kissé fontosabb dolgom volt. No, most majd ellátogatok Aladárhoz, ámbár attól tartok, hogy az öreg ur nem igen nyájasan fog fogadni, ha Aladárral megyek be hozzá.

— Már ugyan miért?

— Rossz hírt hallottam. Egyik osztálybeli társa olyasmit mondott, mint ha Aladár megbukott volna. De talán nem is igaz.

Igaz volt biz' az, nagyon is. Zavart, sápadt képpel, izgatottan járt Aladár föl és alá a szobájában. Röstelte, szégyelte a dolgot és most, mikor már késő volt, nagyon jól belátta azt is, mi juttatá ilyen csufságra. Hogyan lépjen nagy-bátyja elé, aki annyira mást várt tőle? Küzködött magával: mit tegyen, mit mondjon? Talán legjobb volna, ha őszinte megbánással oda lépne az öreg ur elé és bocsánatot kérve, komoly javulást fogadna. Meg-megindult, meg visszafordult, habozott, félt . . . pedig még nem is tudta, hogy a baj még nagyobb mint amilyennek ő hiszi és látja.

Az imént hallotta, hogy a bácsinál egy öreg jó barátja van látogatóban; de, hogy ez mi járatban van, azt persze nem tudta. Nem sokára azonban megtudta, mert, akarta vagy sem: be köllött mennie a bácsihoz, aki hívatta.

Az öreg ur ijesztően és fenyegető képpel ült nagy karos-székében, melyből segítség nélkül föl sem tudott kelni. Aladárnak megdobbant a szive, mikor látta, mily bőszen harag villog az öreg ur szemében. Felénken állt meg az ajtónál.

— Jöjj közelebb! dörgött feléje a bácsi. Egy kis számadásunk van. Azt a kedves

(Folytatása a 262. lapon.)

cskám,
lásd, a
dolgom
dárhoz,
ar nem
adással

osztály-
a Ala-
is igaz.
art, sá-
föl és
e a dol-
nagyon
ifiságra.
annyira
al: mit
o volna,
az öreg
y javu-
vissza-
ég nem
b mint

mál egy
e, hogy
a tudta.
mert,
a bácsi-

ő kép-
él segít-
adárnak
ly bős
elénken

a bácsi.
kedves

— HALLOTTAD, ARANKA? (Lásd a 260. lapon.)

(Folytatás a 260. laphoz.)

hirt hallottam, hogy az iskolában megbuktál. És miért?

Aladár nem tudott hamarjában felelni. Azt sem tudta, melyik lábára álljon. De nem is engedte szóhoz jutni az öreg ur, mert növekedő indulattal folytatta:

— Mikor még szegény ördög voltál s alig birtad a szükséges könyveket megszerezni, a legjobb tanulók között álltál. Jó sorsba helyeztelek és mire használtad? Nem csak könnyelmű utra tértél, hanem ocsmány bűnre is vetemedtél.

— Kedves bácsi! . . .

— Mindent tudok, ne próbálj semmit tagadni! Ismerőseim, barátaim rég látták, miket mivelsz, de nem szólltak előttem; azt hitték, tudtommal történik minden. Oktalan, hülye vén embernek mondogattak. Most azonban már fölnyitották a szememet! Hát neked tanulás helyett korodhoz nem illő kocsikázás, mindenféle multság kellett?

— Hibáztam, kedves bácsi, hebegte Aladár. Da jövőre . . .

— Ohó, még nem vagyunk ott, még a multtal kell számolnunk. Még pedig azt szeretném tudni, hol vetted a pénzt azokhoz a költséges multságokhoz?

Aladár fehér lett, mint a fal. Erre a fogas kérdésre nem számított. Az igazat meg nem mondhatja. Inkább meghal. De a jó nénit el nem árulja.

— Bácsikám . . . bácsikám adta . . . felelé akadozva

— Ne akarj ámitani! kiáltá az öreg. Igaz, adtam neked annyi zsebpénzt, hogy bőven elég lehetett volna olyan magad-forma sihedernek. De vannak, akik látták, mikor egyszeri multságért többet fizettél. Hol vetted?

— Azt . . . azt nem mondhatom meg, szólt Aladár határozottan.

— Nem? Csak hogy tudom ám. Már jó ideje veszem észre, hogy a tárczámból kisebb-nagyobb összegek eltűnedeznek. . . .

Aladár, ki addig megtört bűnősként állt ott, hirtelen fölegyenesedett és villámló tekintettel kiáltott fel:

— Bácsi! Tolvajnak akar mondani? Ahhoz nincs joga. Hibáztam, gondatlan, könnyelmű voltam, de tolvaj nem vagyok. Ezt nekem senki ne mondja, mert azt nem tűröm!

— Nem tűri, ő nem tűri! kiáltá az öreg, szinte hörögve a dühtől. Most vagy rögtön megvallasz mindent, vagy szemem elé ne kerülj többé!

— Lopásról nincs mit megvallanom.

Ezzel Aladár sarkon fordult és az izgalomtól reszkedve távozott szobájába, hol könnyezve dőlt a pamlagra.

Az öreg ur egy ideig még egymagában dörmögött, aztán elő hívatta Tekla nénit, kinek nagy szomorúsággal mondta el Aladár vétett dolgait. Tekla néni, legalább úgy látszott, szörnyűködve hallgatta s végre így szólt:

— Igaza van, kedves bátyám. Keményen kell fogni a fiut. Meg kell őt törni, vallja meg bűn-bánólag a hibáját, és amíg nem teszi, ne is kerüljön a bácsi színe elé. De még azt is jónak találnám, ha ebben a nagyuri módban sem volna addig itt része.

— Helyes! Ugy is lesz. Te okos aszszony vagy, Tekla. Majd fontold meg, mit tegyünk azzal a rossz fiuval?

Kevéssel utóbb Tekla néni az Aladár szobájába lépett be. Könnyezve ölelte magához a fiut.

— Szegény jó fiu! mondá nagy sajnálkozással. Mindent megtudtam... a bácsi igazán már tulságba megy a szeszélyes indulatosságában. De azért ne aggódjál, rendbe hozok én mindent.

— Hogyan, nénikém? kérdé Aladár csüggedten.

— Bizd csak reám. Egy-előre az a legfőbb, hogy ne kerülj a bácsi szeme elé. Ez mindig újra felingerelné. Majd én lassanként meggyőzőm, hogy méltatlanul bántott téged. Csak tedd azt, amit mondok.

És Aladár is, épp mint a bácsi, Tekla néniire bizta a maga dolgát.

Egy-két nappal ezután történt, hogy Kálmán meg akarta látogatni Aladárt. De amint befordult a kapu alá, a jó ismerős kapus megszólította:

— Talán Aladár urfihoz akar menni, ifiur?

— Persze hogy Aladárhoz.

— Akkor ne is tessék fölfáradni az emeletre! Aladár urfi ma reggel elutazott.

— Elutazott? Hová?

— Nem tudom. És a nagyságos ur azt mondta, hogy nem is szükséges azt tudni senkinek.

Kálmán elszomorodva bölintott a fejével.

— Értem.

S amint haza felé ballagott, vállvonogatva szólt magában:

— Előre lehetett látni. De Aladár nem hitte. Most ugyan keserves vakációja lesz! Bedugták valami szigorú nevelő-intézetbe s ott tanul a pótvizsgára.

Másnap Kálmán és testvérei a mamával elutaztak nyaraló helyökre.

(Folytatása következik.)

EMLÉKEZÉS.

Ó, aranyos nyári napok,
Fényes föllegek,
Lombos halmok, himes rétek,
Vad virágon zsongó méhek:
Hova tűntetek?

Tűzhetett a meleg nap rám,
Hőt nem érezék.
Ernyős kalapot adtak rám,
S mint legyezőt vígan tartám
Lapu levelét.

Még ragyog rám el-elvélve
Meleg nap-sugár —
De piny nem szól, nem döng méhe,
Hull a lomb — ó vége, vége!
Elmúlt a nyár.

VILMOS CSÁSZÁRÉK (Lásd a 263. lapon.)

VILMOS CSÁSZÁRÉK

(Képpel a 264. lapon.)
GYERMEKEK, bizonytal
 Hallottatok róla,
 Hogy most hazánk sorsa
 Nagyot fordult jóra.

Mi jó királyunknál
 Fényes vendég jára,
 A nagy Németország
 Hatalmas császára.

Második Vilmosnak
 E császárt nevezik.
 A magyar nemzetnek
 Nyujtá ő a kezit.

S így szólt a magyarhoz:
 Derék nemzet vagy te,
 Hü, szabad és bátor —
 Ilyen is maradj te!

Igy lesz bölcs kormányzód,
 Jó királyod boldog
 S magadnak az Isten
 Így viszi fel dolgod!

Szavát úgy végezte,
 Megindulva mélyen,
 Harsány magyar szóval:
 Magyar király éljen!

Nagy örömet szerzett
 Ez a beszéd nekünk
 S nagy lett a világban
 A mi becsületünk.

Ezért mi e császárt
 Hálásan szeretjük.
 S bár elment közülünk,
 Váltig emlegetjük.

Érdekel most minket
 Az ő minden dolga,
 Mint ha csak nagy uri
 Jó atyafi volna.

Berlin az a város,
 Hol e császár székel,
 Körül van ő véve
 Kedves csemetékkal.

Hét gyönyörű gyermek
 Tekint fel ő rája
 S felséges jó asszony
 Ezeknek mamája.

Egymást valamennyin
 Oly híven szeretik!
 Házi boldogságuk
 A legszentebb nekik.

S amilyen nagy császár,
 Oly jó atya épen:
 Él második Vilmos
 Szeretelben, szépen.

Melynél kedvesebbet
 A világ nem látott,
 Áldja meg az Isten
 E boldog családot!

Áldja meg e császárt
 Díszét a németnek!
 Nagy, dicső barátját
 A magyar nemzetnek!

KATINKA HÓDÍTÁSA.

— Beszélyke. —
(Képpel a 266. lapon.)

— MAMÁCSKA, édes jó mamácskám! Add ezt e kicsike pamlagot az én szobámba... itt a vendég-szobában ugyanis láb alatt van.

— Mire való az neked, kedvesem? Hiszen van igen kényelmes pamlagod, sokkal nagyobb ennél.

— Eppen azért szeretném, mert olyan kicsiny, hogy csak ketten férnek el rajta. Olyan kedves lesz össze bujnunk rajta, ha majd itt lesz Irénke!

— Nem bánom, hát vitesd át, szólt a jó mama.

Egy-két órával később Katinka már az apát czirógatta.

— Apuskám, aranyos kis apuskám, adj nekem egy pár szivart!

— Mi a tatár? Talán bizony rá akarsz gyujtani? Még ha az a gonosz csont, a Dezső bátyád törné is ilyenben a fejét...

— Ó apuskám, kell is nekem az a borzasztó füstölő portéka! Nem a magam számára kérem, hanem azzal a zsémbes vén

kertésszel akarnék megalkudni. Ugy félti a virágait, nekem pedig most okvetlenül szükségem van néhány igen szép cserép virágra a szobámba, mert Irénke bizonyosan szereti a virágot.

Az apa nevetve teljesíté Katinka kérélmét. Es teljesítették a többiek is mind, mert nem volt senki a házban, akitől Ka-

— ALSZOL MÁR, KATINKA? (Lásd a 271. lapon.)

tinka valamint ne kért volna. Igazán megható volt a buzgóság és gondosság, mellyel a várt vendég fogadására készült.

— Irénke mégis csak főképp az én vendégem lesz. Nagyon fogjuk egymást szeretni, tudom, szólt magában, amint szobájában szét nézegetett. Csak fél évvel idősebb ná-

lamnál, ámde én meg erősebb vagyok, míg ő beteges... Ezen a kis pamlagon fogunk üldögelni és együtt olvassuk a szép tündérmeséket... itt vannak kikészítve a könyveim... Ez a sarok meg a babaterem lesz... jaj, de kedvesen fogunk kettesben baba-ozsonnákat rendezni, baba-

ruhácskákat varrogatni! Bizonyosan ő is nagyon ügyes az effélében, hiszen városi leány.

Ismerni még nem ismerte Irénkét, de elgondolta, mit szeretne ő maga s arról aztán gyöngéden gondoskodott. Elő szedte mindenféle játékaikat meg a legszebb holmiját és kirakta vendége használatára. Olyan is volt a szobája, hogy akár egy hercegisasszony is bele költözhetett volna.

Azon a napon, amelyen Irénkének megköllött érkeznie, Katinka megkérte a mamát, tartson szemlét a szobában, jól van-e minden? A mama nagyon jónak talált mindent. Katinka örvendve szólt:

— Ugy-e, mamácskám, Irénke meg lesz elégedve. Szeretni fogja a szobácskánkat, jól fogjuk itt együtt tölteni az időt?

— Nagyon finyásnak és válogatósnak köllene lennie, ha nem érezné itt jól magát, felelt a mama. De azért, kedvesem, tulságosan sokat ne várj tőle. Megeshetik, hogy ami neked sok gondodba, fáradságodba került, attól Irénke nem lesz annyira elragadtatva, amint te várod.

— Ó, beérem én azzal, ha kellemesnek találja a szobácskánkat. Nem kívánom, hogy dicsérgesse.

Irénke, akit Katinka oly nagy készülődéssel várt, az apa egy jó barátjának a kis leánya volt, kinek hosszabb betegeskedése után e jó falusi levegőre kellett mennie. Ezért az egész nyarat itt fogja tölteni Katinkáéknál.

Délután megérkezett Irénke az atyjával. Mindnyájan kisérték a ház elé a kocsizhoz. Katinka örvendezve készült az ő kedves vendége fogadására s úgy képzelte, hogy vidáman fognak egymás nyakába borulni. De az kissé másképp történt. A kocsiról egy csinos, de halovány, beteges képű vézna leányka szállt le, nagyon közönyösen nézett maga elé és illedelmesen ugyan, de hidegen, inkább unottan köszönt. Esze ágába sem jutott, hogy Katinkának a nyakába ugorják. No, a városi leányok feszesebbek, ott bizonyosan nem szokás a nagyon is hirtelen barátkozás, vigasztalódott Katinka,

ámbar persze nem éppen kellemes meglepődéssel.

— Katinkám, szólt a mama, vezesd Irénkét a szobátokba, tegye le a kalapját, felöltőjét, aztán jöjjetek ozsonázni.

A két leányka megindult. Irénke most is csak olyan közönyös képpel ment és egy árva szót sem szólt, ami szinte megzavarta Katinkát, úgy, hogy ő sem tudta, mit mondjon. Végre mégis csak talált egy kérdést.

— Szeretsz falu-helyen lenni?

— Faluja válogatja, felelt Irénke. Nagymamáéknál kiállhatatlan; Ferdi bácsiéknál nagyon kellemes; de ők most fürdön vannak.

Hogy miért kiállhatatlan a nagymamáéknál és mért kellemes Ferdi bácsiéknál, azt megmagyarázni Irénke nem találta szükségesnek, és így Katinka ugyancsak aggódni kezdett, hogy az ő kedves falujokat hová fogja Irénke sorolni?

Amint a szobába értek, Irénke egyenest az ablakhoz sietett és kitekintett.

— Micsoda nagy viz az ott? kérde. Mikor jöttünk, nem láttam semmiféle folyót itt a falu táján.

— Nem is folyó az, hanem tó. Az még a mi kertünben van.

— Igen? No, ezt mindjárt megnézem.

Gyorsan ledobta a felöltőjét az ágyra, a kalapját az asztalra, a keztyűjét a pamlagra és az ajtó felé indult.

— Majd ozsonna után kísétálhatunk oda, szólt Katinka. Most talán előb szétnezegethetnél itt a szobánkban . . . itt fogunk ketten együtt lakni.

— Már láttam. Jó nagy szoba. Az orvosom még volna vele elégedve, mert mindig azt hajtogatja, hogy tágas, szellős szobám legyen. De különben itt falun az nem olyan fontos, mert csak egyet lép az ember, már künn van a szabad levegőn.

Szegény Katinkának ugyancsak leesett az álla. A szép virágok, képes könyvek, diszbe öltözött bábuk mind hiába voltak ott. Irénke észre sem vette, csak ment kifelé.

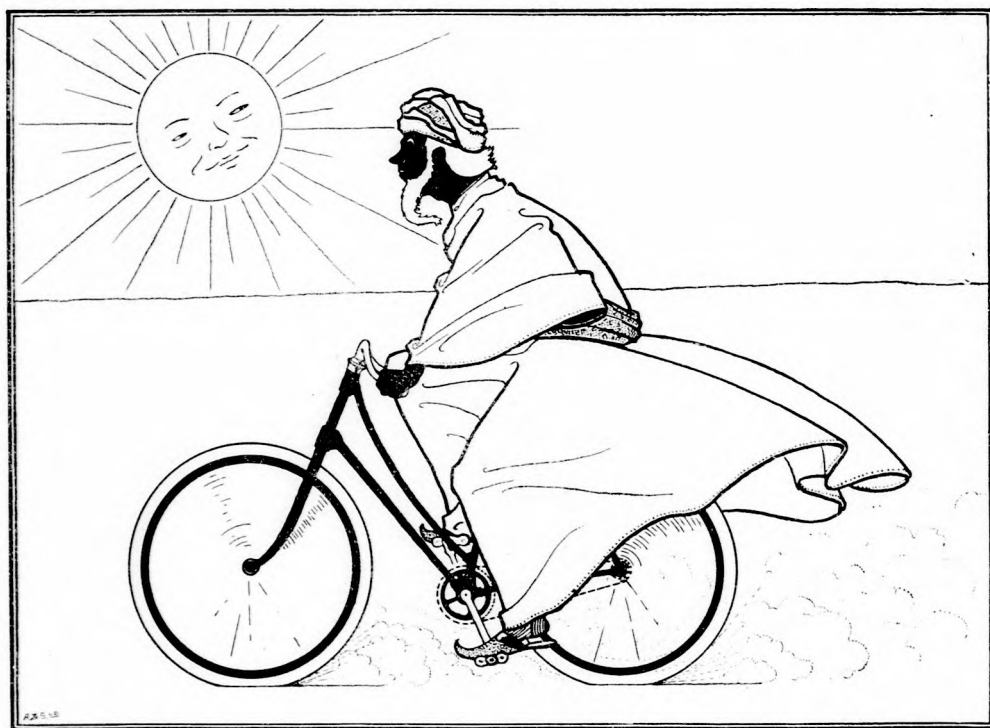
— De most még nem mehetünk a tóhoz, szólt Katinka akadozva. Előbb ozsonnálnunk kell.

— Én nem ozsonnálok, felelt Irénke, ezuttal szinte szomorúan. Nem tudok enni, apácskám mindig azzal ijesztget, hogy

bizony még éhen halok. De nem tehetek róla . . . alig bírok délben egy-két falatot legyűrni. Aludni sem tudok, azért vagyok olyan sápadt és sovány. Az orvos azt mondta, hogy járjak sokat szabad levegőn. Ezalatt már künn volt a tornácson. Nem

ALI JUSSZUF BÚJA.

I.

*Ali Jusszuf egyet gondolt, kettő lett belőle:
Eladta a tevéjét s vett biciklit, a dőre.
»Ezen járok a pusztában, többet ér a jó vas,
Nem köll neki enni adni, soha nem is szomjas«.*

kérdezte Katinkától, jön-e, hanem szapora léptekkel ment a tó felé. A víz partján találta Dezsőt, aki egy evező-rud fogójának a simára reszelésével foglalkozott.

Ó, hiszen ez szép, nagy tó! kiáltott

fel Irénke. És csónak is van rajta
talán csónakázni is lehet?

— Hogy ne? Arra való a csónak, felelt Dezső. Ha tetszik, mindjárt csónakázhatunk is.

Javában csónakáztak, mire oda ért Katinka, aki mégis csak szükségesnek látta jelenteni a mamának, hogy Irénke nem jön ozsonnálni. És mire oda ért a tóhoz, Irénke és Dezső már nagyban megbarát-

koztak, vigán mulattak; Irénke hol az evezést tanulta, hol a kormányzást. Annyira tetszett neki ez a szórakozás, hogy majdnem esteledett, mikor megelégette. Halvány arczocskája ki is volt egy kicsit pirulva

ALI JUSSZUF BÚJA.

II.

*Amint vigán karikáz a homok-síratagban.
Fölfordul egy buczkán és a bicikli szét pattan.
Már se t-ve, se bicikli, — bus a Jusszuf kedve:
»Nem jó mindent utanozni!« sohajt keseregve.*

s élénken beszélgetett Dezsővel arról, hogy más nap majd horgászni mennek a hegyi patakhoz.

— De az messze van! szólt Katinka közbe. Irénke talán nem is tud annyit yalogolni.

— Ó, nem baj, felelt Irénke. Ha elfáradok, majd leülök valamely árnyas fa alá pihenni.

És úgy is tett. És azután minden nap talált Dezső valami afféle kirándulást, melyen Irénke kapva kapott. A Katinka szép

könyvei, bábuí ugyan békén pihenhettek tőle; az a kedves kis pamlag is hiába várta, hogy rajta a két leányka bizalmasan üldögeljen. Katinka hiába példálózott néhány-szor, hogy baba-ozsonnát rendezzenek, egy-egy szép mesét olvassanak együtt.

— Nem kell az most nekem! szólt Irénke félvállról. Az orvos azt mondta, hogy egész nyáron könyvet se vegyek a kezembe és csak aludni térjek a szobába.

Katinka mindinkább kedvetlenné lett. Hogy is ne? . . . mikor oly jó szívvvel, annyi készülődéssel várta a kedves vendéget és minden szép terve füstbe ment. Legtöbbször egymaga maradt otthon, mert inkább szeretett olvasgatni, bábugatni, virágaival foglalkozni, mint nap-hosszat szerte barangolni. Nem panaszkodott ugyan, de titokban mégis olyan-formát gondolt, hogy ez az Irénke voltaképen nagyon háládatlan leányka.

A mama észre vette Katinkának a baját, de alig avatkozott bele. Csak annyit mondott egyszer:

— Csalódtál a terveidben, de nem tudom, igazad van-e, hogy e miatt nehéz szívvvel gondolsz Irénkére. Mert ugy-e, neked is az volt az óhajtasod, hogy Irénke boldog legyen itt nálunk és vissza nyerje az egészségét? No's, aki másnak a boldogítására törekszik, annak nem szabad a saját ötleteihez, kedvteléseihöz ragaszkodnia, hanem azt köll tennie, ami annak a másiknak kellemes és javára válik. Csak hogy ez persze néha áldozattal jár.

Katinka meghökkent. Ezek a szavak nagy szegyet ütöttek a fejébe, és amint elgondolkozott rajtuk, szinte bele pirult. Hiszen semmi kétség . . . ő eddig mindig csak arra gondolt, hogy neki mi volna kellemes. Igazán röstelkedett saját maga előtt.

Másnap a reggelinél Dezső így szólt:

— Irénkém, nagyon sajnálom, de ma nem mehetek veled a romokhoz. Meghivtak a szomszéd faluba Ódönékhez; több diák pajtásom lesz ott, el köll mennem.

— Ejnye de kár! Mit csinálók egész délután?

— Ó, azért kirándulhatunk a romokhoz, szólt Katinka. Tudom én is az utját, jártam ott sokszor.

— Eljössz velem, igazán? kérde Irénke örvendő. Jaj de jó volna! Csak hogy te nem szeretsz így kóborolni.

— Dehogy nem! Majd meglátod, milyen jól foglak a romok közt kalauzolni.

A kirándulás csakugyan nagyon jól sikerült, a Dezső távollétét csöppet sem érezték meg s a két leányka karon fogva, össze ölelkezve, vidáman tért haza.

A következő napon hármásban mentek horgászni. És azután még Katinka talált ki mindig újabb kirándulásokat. Irénke pedig most volt még csak igazán megelégedve. Mert hármásban minden multság, kirándulás sokkal kellemesebb volt; de meg amióta Katinka velök tartott, hogy — hogy nem, minden inkább az Irénke kedve szerint folyt, míg az előtt kénytelen volt azzal beérni, ami Dezsőnek tetszett. Most ketten össze tartva vitézül leszavazták Dezsőt; és ha ez mégis makacszkodott, hát végrehajtották a maguk tervét nélküle is. Alig telt bele néhány nap, már Irénke reggel legelőször is Katinkával tanácskozott, mit fognak egész nap csinálni? Dezsőnek a szerepe nagyon össze zsugorodott.

Az igazat megvallva, Dezső ezt egy csöppet sem bánta. Szíves készséggel kísérgette ugyan Irénkét az első napokban, de siheder gimnazista diák létére lassanként kissé terhére vált, hogy mindig a vendég leánykával járjon-keljen. Voltak a faluban is, a közel szomszédságban is diák pajtásai, hát biz' ő jobban elmulatott ezekkel. Egyre sűrűbben talált okot, amiért egyszer ide, másszor amoda köllött ellátogatnia, s a két leányka egyszerre csak azt vette észre, hogy Dezső végképen elmaradt tőlük.

Azaz, nem igen vették biz' azt észre. Irénke legalább nem. Reggeltől estig ki nem fogyott a kedvére való idő-töltésből, mert Katinka olyan leleményes volt, hogy mindig talált valami ujat. Hintáztak, csó-

a romokhoz,
az utját, jár-

kérdé Irénke
Csak hogy te

neglátod, mi-
t kalauzolni.
gyon jól sike-
et sem érez-
karon fogya,
haza.

sban mentek
atinka talált
okát. Irénke
igazán meg-
inden mulat-
sebb volt; de

ott, hogy —
Irénke kedve
nytelen volt
tszett. Most
leszavazták
skodott, hát
t nélküle is.
már Irénke
val tanács-
p csinálni?
össze zsugo-

só ezt egy
séggel kísér-
apokban, de
e lassanként
g a vendég
k a faluban
diák pajtá-
ott ezekkel.
amiért egy-
t ellátogat-
e csak azt
épen elma-

azt észre.
ól estig ki
dőtöltésből,
volt, hogy
táztak, csó-

nakáztak, horgásztak, pillangót kergettek, a nem igen messzi erdőben eprésztek, egy-egy mókust is megkergettek s estére fáradtan, de oly vidáman kerültek haza, amilyen csak a boldog elégedett gyermek lehet.

Alig is lehetett ráosmerni Irénkére. Nem volt már bezzeg sápadt, sem sovány, sem pedig szórtalan és közönyös. Piros-pozsgás arca majd kicsattant; de igaz is, hogy most már nem fitymálta az ételt, hanem evett mint a farkas és aludt mint a murmutér. És csacsogott, kaczagott; egész nap tréfálkozott és pajzánkodott. Senki sem gondolta volna, hogy az a vézna, beteges kedvetlen leányka, aki megérkezésekor volt, tulajdonképen igen kedves, szép és eleven gyermek.

A nyár véget ért és egy napon megérkezett az Irénke atyja, hogy őt haza vigye. Almélkodva nézett a leánykára.

— Kicsoda ez a vasgyuró kisasszony? szölt örvendő és tréfásan, amint a kocsi-ról leszállt. Csak nem az én csenevész kis leányom? Talán valami varázs-itallal itatták?

— Nem éppen varázs-itallal, apácska, de még ennél is hatalmasabb valamivel tartottak jól: áldozat-kész szeretettel. A varázsló-mester pedig Katinka volt.

— Ugyan mit beszélsz, Irénke? kiáltott fel Katinka csodálkozva.

— Majd megmagyarázom; de most apuskát kell megölelnem és összecsókolnom.

Aztán a pakolás következett. Mert másnap reggelre volt az elutazásuk kitűzve. Katinka szorgosan segített mindenben s nem is gondolt többé Irénkének arra a furcsa beszédére. De Irénke igenis gondolt rá.

Mikor már lefeküdtek, egyszerre csak így szólt:

— Alszol már, Katinka? (Lásd a képet a 266. lapon)

— Nem én, Irénkém. Kivánsz valamit?

— Szeretném, ha megengednéd, hogy oda menjek hozzád.

— Hogy ne engedném? Csak jöjj, kedves! Talán valami sugni valód van?

Irénke oda ment és Katinka mellé feküdvé, átölelte és össze-vissza csókolta.

— Van sugni valóm, még pedig az, hogy ugy szeretlek, mint édes testvéremet és örökre hálás leszek azért a nagy önfeláldozásért, azért az áldott szeretetért, melyet tőled tapasztaltam.

— Ugyan már no... Mit beszélsz megint? Nem is értelek.

— De én tudom, mit beszélek. Hónapokon át az én szegény áldozatom voltál. Ne hidd, hogy nem tudtam; csak nem szóltam, mert nem akartalak zavarba ejteni. Egészen mások a te hajlamaid, kedv-teléseid, mint amire nekem szükségem volt. Lemondtál mindenről, amit szeretsz s tettél jó kedvvel minden nap olyat, amit nem szeretsz, de ami nekem javamra vált. Meggyógyítottad a testemet, lelkemet, s én mivel viszonozhassam egyébbel, mint hogy szeretlek forrón, igazán, akár csak az édes testvéremet! A jó Isten áldjon meg!

Azóta sok esztendő mult el, de Irénke és Katinka ma is őszinte, meleg barátságban, testvéri szeretetben élnek egymással.

GYANUS KISÉRŐ.

(Képpel a czimlapon.)

VÍGAN tipegett a kis Barika kifelé a mezőre. Ott van a mama és ma, mivel hogy olyan szép az idő, neki is szabad kísétálni, hogy a mezőn mulatgasson, ug-rándozzon.

Megy, mendegél, hát egyszerre csak melléje szegődik egy idegen, aki hasonlított a Bodri komondorhoz, de mégis alig ha volt közeli atyjafia, mert olyan sajátságos veszedelmesen villogott a szeme. Barika bizony megijedt egy kicsit, ami nem csoda mert tőle nem is kívánta senki, hogy vitéz legyen.

Az idegen azonban, aki nem volt más, mint Ordas ur, nagyon nyájasan közeledett.

— Hová, háová Barika? kérdé olyan barátságos vigyorgással, hogy Barika azt hitte, mindjárt leharapja a fejét.

— Megyek a mezőre, felelé.
 — És nem félsz így egymagad?
 — Nem . . . nem igen . . . hiszen közel vannak a házak.
 — Az ám, most még közel vagyunk a házakhoz. Hanem a mező messze van. No de majd elkísérlek én. Tudok szép árnyékos utat, jöjj csak velem!

Nem volt rá kedve Barikának, de hogy merjen ellenszegülni? Félelmében eszébe jutott valami, amivel kitudhatja, csakugyan jót akar-e ez a gyanús kísérője?

— Igen . . . mindjárt megyek, mondá. De egy kicsit még várunk kell, mert a jó Komondor bácsi is megígérte, hogy elkísér és már látom is, amott jön ni!

— Ugy? A Komondor bácsi jön? szölt Ordas ur ijedten és boszusan. Akkor hát nincs itt rám szükség.

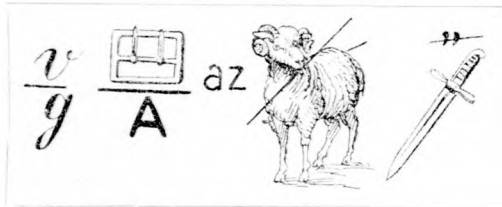
És gyorsan elillant a bokrok közé.

Barika épp oly gyorsan vissza fordult és haza futott.

Mikor este elmondta a történeteket az anyjának, ez megdicsérte.

— Ügyes voltál, Barikám. Az az idegen nem volt senki más, mint a gonosz farkas aki szét tépett volna, ha meg nem ijed a hatalmas komondortól. Okos gondolattal sokszor nagy bajt hárihatni el.

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők név-sorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

„Derék Ferkó“.

Irta *Marryat*; átdolgozta *Donászy Ferencz*; hat színes képpel, díszes kötésben.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LIII. köt. 15-dik számában közölt »Számrejtvény« megfejtése:

Ág, Etel, Hont, Tor, Báb, Len.

= Bethlen Gábor.

Helyesen fejtették meg: Okolicsányi Marcsa, Kerpely Jenő, Bohrandt Lajos, Fleischmann testvérek, Szabó Margitka és Géza, Ringer Lilike (saját irásodat kívánom látni! F. b.), Mérey Ágosta, Traxler Sándor, Masjon Márta és Vilike, Berényi Irma (hiányosan), Przybilla Jenő, Kocsis Margit, Boros Emmike, Wittenberg Ilona, Badics Gizé, ifj. Béczy Lajoska, Steiner Olga, Leo, Dezső és Misi, ifj. Kőrösi Károly, Molnár Ferencz, Kovalóczy Rudi, Számek Margit, Erdős József és Ödön, Glaubauf Aladár, Gyermek Kálmán, Haksch Mariska, Heller László és Béla, Esterházy Erzsébetke, Ebeczky Gabriella, Jelinek Lajos, Ghillány Sándor, Bogyay Ernő, Graefl Paula és Márta, Türk Magdolna (hiányosan; az egyes sorokat helyesen fejtven meg, hogyan juthattál mégis a »Báthory Gábor« eredményre? F. b.), Breszlauer Blanka, Vajda Marietta és Feri, Bajai János (máskor tisztább papírosra írj! F. b.), Barsi Dezső, Beck Ernő, Kazy Livia, Diemár Kálmán, Bogdándy Jenő és Pista, Zikár Jenőke, Kopp Irma, Záborszky Mariska és Dezső, Sugár Kálmán, Horváth Emil, Farkas Ilonka, Mariska és Laczi, Veress Gizike, Goldmann Pál, Gothard Sándor, gróf Degenfeld Ilka (részben), Hutter Lajos, Csukor Gyula, Nékám István és Ervin, Szemkő Barna, Kiszlingstein testv., Benkó Jenő, Groedel Lajos, Nagy Lenke és Ernő, Schwarz József és Béla, Sier Friczike, Zettl Győző, Khuen-Héderváry Károly.

A jutalom kisorsolása szabály-szerűen megtörténtén, nyertesek lettek *Steiner Olga, Leo, Dezső és Misi, Magyar-Ódortt*, kiknek a jutalom-könyvet (»Robinson Crusoe élete és kalandjai«, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel) a kiadó hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIII. köt. 14-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Kazy Livia, Bachrach Matyás.

Tér szűke miatt a „Forgó bácsi postája“ csak a következő számban jelen meg.

A „KIS LAP“ minden kötetéhez díszes színnyomatu bekötési táblák kaphatók. Egy bekötési tábla ára 60 kr. A »Kis Lap«-nak fél-évi folyamából telik egy kötet. Megrendelő cím: *Athenaeum könyvkiadó-hivatala, Budapest, Ferencziek-tere 3.*